

ת"פ 36670/08/14 - מדינת ישראל נגד עבד אל גבאר אבו ראס, נאסים בן איברהים גבאלי, חאלד בראנסי, מוחמד חאג' יחיא

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 36670-08-14 מדינת ישראל נ' אבו ראס ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	
	1. עבד אל גבאר אבו ראס
	2. נאסים בן איברהים גבאלי
	3. חאלד בראנסי
	4. מוחמד חאג' יחיא

החלטה

1. בפני בקשת המאשימה לחילוט נשקו של נאשם 2 במסגרת גזר דינו.
2. כנגד נאשם 2 הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות ציד חיית בר מוגנת בניגוד לסעיפים 2 ו 14- (ב) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו - 1956 (להלן: "החוק") וסעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ציד ללא רישיון ציד בניגוד לסעיפים 1 ו 14- (ב) לחוק, ציד בשיטות אסורות (סינוור באורות) בניגוד לסעיפים 5(1) ו 14- (ב) לחוק וסעיף 29 לחוק העונשין וכן ציד בלילה בניגוד לתקנה 5(א) לתקנות להגנת חיית הבר, התשל"ו - 1976 ולסעיף 14 (א) לחוק.
3. בדיון יום 17/11/14 הורשע נאשם 2 על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בליל ה- 4.9.13 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, באזור נחל בזק בגבול שמורת טבע הגלבוץ (להלן: "שטח הציד") עסקו הנאשמים בציד ארנבות באמצעות רובה ציד מסוג ברטה n 25421 e (להלן: "רובה הציד"), תוך שהם סורקים את שטח הציד בזרקור, במהלך נסיעה ברכבו של נאשם מס' 1 מסוג טנדר טיוטה כסוף מ.ר. 89-512-79 (להלן: "הרכב").
רובה הציד הנ"ל נמצא ברכבם של הנאשמים, כשהוא אינו ארוז בנרתיק.
משנחסמה דרכו של הרכב ע"י פקח המאשימה, נעצר הרכב ונאשם מספר 2 יצא מהרכב כשרובה הציד בידו

ונמלט מהמקום.

בחיפוש שנערך בביתו של נאשם מס' 2 בטייבה, בתאריך 26.11.13, נתפס רובה הציד ע"י

המאשימה.

ברכב נמצאו זרקור אשר היה מחובר למצבר הרכב, נרתיק של רובה הציד, 27 כדורי ציד, שני סכינים ומספר שקיות ניילון.

ארנבת הינה חיית בר מוגנות, לנאשמים לא היו רישיונות ציד ולנאשמים לא היה היתר למעשיהם.

4. במסגרת הסדר הטיעון נדון נאשם 2 לקנס כספי ע"ס 5000 ₪ אשר ישולם בתשלומים וכן לחתימה על התחייבות כספית ע"ס 10,000 ₪. עוד טענו הצדדים באופן חופשי לעניין חילוט נשקו של נאשם 2 במסגרת גזר הדין.

5. **טיעוני המאשימה :**

ב"כ המאשימה טענה כי אמנם עברו הפלילי של נאשם 2 נקי אך הוא זה שהגיע לשטח עם רובה הציד שברשותו על מנת לעסוק בציד הארנבות שהוא ציד בלתי חוקי.

כבעל רישיון ציד מצופה מהנאשם 2 לדעת שמדובר בחית בר מוגנת ואסורה בציד.

במסגרת החלטתי מיום 17/11/14 אפשרתי בידי הצדדים להגיש הפניות לפסיקה בנושא בקשות לחילוט כלי נשק ואכן ב"כ המאשימה הגישה רשימת אסמכתאות במסגרתן הוחלט על חילוט כלי נשקם של הנאשמים בגין ביצוע עבירות דומות.

6. **טיעוני ב"כ נאשם 2 :**

ב"כ נאשם 2 מסר כי מדובר באדם ללא עבר פלילי למרות שהוא שנים רבות מחזיק ברובה ציד, רישיון הנשק בוטל בעקבות האירוע והנאשם 2 פועל לקבלתו בשנית באמצעות ערר שיוגש למשרד הפנים. במקרה זה לא בוצע ירי ולא נפגעה חית בר ולכן מדובר במעידה חד פעמית. ב"כ נאשם 2 מצהיר כי נאשם 2 יחזיק בנשק בביתו מבלי להוציא אותו והנטל יהיה עליו. לפיכך עותר ב"כ נאשם 2 להחזרת הנשק לידי נאשם 2 בכפוף להצגת רישיון נשק בתוקף.

במסגרת טיעוניו לעונש ביקש נאשם 2 להחזיר הנשק לידי, הנשק נמצא בחזקתו 35 שנים והוא מתחייב לשמור אותו בכספת ביתו.

ב"כ נאשם 2 לא הגיש הפנייה לפסיקה רלוונטית.

עמוד 2

7. ברע"פ 1161/04 מחמוד חאג' יחיא נ' מ"י, תק-על 2005(2), 762 סוקר בית המשפט העליון מפי כב' השופט טירקל את הכללים הנוגעים לחילוט נשק בעבירות צייד וקובע :

"אוסף ואומר כי הוראת סעיף 3 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, שלפיה "אין פוגעים בקנינו של אדם", היא בבחינת הוראת-על - ובלשון קדמונינו "כלל גדול" - בשיטת המשפט שלנו. אם אין הוראה מפורשת בדין שמכוחה ניתן להפקיע את בעלותו של אדם בנכס, או להשעות את זכויותיו בו, לעולם חל הכלל הגדול (ראו בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464, 480-481 (להלן - "עניין עובדיה"). החילוט מכוח סעיף 12(א) לחוק הוא, אפוא, חריג לכלל והשימוש בו חייב להיות זהיר ושקול. יודגש כי חילוט זה איננו עונש נוסף אלא ציווי הנלווה לעונש שהוטל על העבריין והוא נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. מטרתו של הציווי היא להרחיק את העבריין מן העבירה על ידי הוצאתם של כלי המשחית ששמשו למעשה העבירה מידיו..."

ומוסיף -

"אכן, חילוט כזה אינו מונע מן העבריין לרכוש כלי משחית אחר חלף זה שחולט, אולם, מלבד ההוצאה הכספית הנדרשת לשם כך, יש לחילוט כשלעצמו גם משמעות חינוכית. יידע העבריין ויזכור מה היה סופו של הכלי ששימש למעשה העבירה. משמעות חינוכית זאת היתה, כנראה, גם לעיני חכמינו, שייחסו חשיבות לביעור כלים ששימשו לעבירה".

במקרה זה נקבע פה אחד כי יש לאשר החלטת בית המשפט אשר הורה על חילוט רובה ציד כאשר הצייד סרק איזור הצייד בזרקור כשהוא נושא רובה הציד וזאת בלי שפגע לרעה בחיה.

בע"פ (חיפה) 10028-05-11 - מוחמד אבו ריא נ' המשרד לאיכות הסביבה - רשות שמורות הטבע, תק-מח 2011(3), 13003 הורה בית המשפט על דחיית ערעורו של הנאשם בגין חילוט נשקו במסגרת גזר הדין שהושת עליו בגין עבירות ציד תוך שבית המשפט קובע :

"לא מצאנו מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. העונש שנגזר לרבות חילוט רובה הציד, הוא עונש מקובל וראוי לעבירות מסוג זה. מהנסיין המצטבר עולה כי חילוט הרובה מהווה את הענישה המרתיעה ביותר לנאשמים בעבירות ציד, ובהתאם, ומטעם זה, עומדת המאשימה על גזירת עונשים של חילוט רובה ציד ובתי המשפט נענים לבקשתה.

לא מצאנו במקרה שבפנינו מתקיימים תנאים חריגים המצדיקים הימנעות מחילוט הרובה, ובמיוחד שאין זה מדובר בפעם הראשונה בה מעורב המערער בעבירות ציד."

במסגרת עפ"א (נצרת) 162/08 - אדיב סלמאן נ' רשות שמורת הטבע והגנים, תק-מח 2008(2), 14357 דן בית המשפט בערעור הנאשם בגין חילוט נשקו. במקרה זה היה המערער מחוסר הרשעות קודמות, עבד כקצין משטרה שנים ארוכות והחזיק ברישיון לנשק מזה 22 שנה. לטענת המערער מדובר במעידה חד פעמית, הביע חרטה עמוקה וחסך

מזמנו של בית המשפט. מנגד טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בשתי יריות אשר פגעו בשתי חוגלות ואין לראות בכך מעידה חד פעמית.

בית המשפט, בהסתמכו על הלכת חאג' יחיא המצוטטת לעיל דחה את ערעור הנאשם על ההחלטה לחלט הנשק בקבעו כי -

"חרף העובדה כי הסנקציה של חילוט הנשק נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט צדק בית משפט קמא בהחליטו לחלט את הנשק הואיל וחילוט נשק הינו אמצעי הולם בגין העבירות בהן הורשע המערער, בנסיבות בהן בוצעה העבירה... בית משפט קמא שיקלל כראוי את כל השיקולים הרלבנטיים לרבות נסיבותיו האישיות של המערער והעדר עבר פלילי."

בבוחנו את סוגיית חילוט הרכוש שנתפס מאת נאשם יערוך בית המשפט איזון בין השיקולים הבאים:

- א. החומרה הקיימת בנסיבות העבירה שנעברה.
- ב. עברו הפלילי של הנאשם.
- ג. השימוש שנעשה בתפוס במסגרת ביצוע העבירה.
- ד. הנזק שיגרם לנאשם כתוצאה מחילוט הרכוש התפוס.

מן הכלל אל הפרט :

לאחר ששקלתי השיקולים לעיל במקרה הנוכחי באתי לכדי מסקנה כי מן הדין להורות על חילוט רובה הצייד השייך לנאשם 2 וזאת מן הטעמים הבאים :

- א. נאשם 2 הורשע בביצוע עבירת ציד ארנבות בחבורה ובאמצעות רובה הצייד. מכאן כי אין בסיס לטענת ב"כ הנאשם כי הנאשם 2 לא עשה שימוש ברובה הצייד במסגרת עבירות הצייד בגינן הורשע והדבר עולה באופן מפורש שאינו משתמע לשני פנים במסגרת עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם 2 והורשע בדין.
- ב. נאשם 2 והנאשמים האחרים עשו כן בעוד רובה הצייד אינו ארוז בנרתיק כפי שמצופה מבעל רובה ציד הצד צידה אך באופן חוקי - עובדה שיש בה כדי לסכן חיי נאשם 2 והסובבים אותו.
- ג. נאשם 2 נמלט מן הפקחים אשר הבחינו ברכב הנאשמים מבצע עבירות הצייד וזאת תוך שהוא מחזיק ברובה הצייד ונמלט עמו מהמקום. התנהגות זו הגובלת בהכשלת עובד ציבור, בשיבוש הליכי חקירה והעלמת ראיות אינה התנהגות המצופה מאדם המחזיק בנשק על פי דין ומצביעה על היעדר יכולת לתת

אמון בנאשם 2 כי יקפיד על עשיית שימוש חוקי בלבד ברובה הציד.

- ד. העבירה אשר בוצעה על ידי הנאשם 2 והנאשמים האחרים חמורה באשר הצטיידו בכלי ציד לרבות ברכב ממונע, רובה הציד עצמו וזרקור לצורך ביצוע העבירות בהן הורשעו בדיון.
- ה. הנאשם 2 לא הצביע על נזק מיוחד וחריג אשר יגרם לו באם יחולט רובה הציד מעבר לנזק הכלכלי הטמון בחילוט רכוש כגון זה.
- ו. מצוות בית המשפט העליון וערכאות בתי המשפט המחוזיים כי ביצוע עבירות ציד בלתי חוקי יענו בחילוט כלי נשקם של העבריינים, בין אם נזקף לחובתם עבר פלילי ובין אם עברם הפלילי נקי.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ה, 29 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.